

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 543/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. T., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1407/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2013 doručená sťažnosť Ing. I. T., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1407/2013.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania (povinný v 2. rade), ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 49 Er 1407/2012. Sťažovateľ podal v zákonnej lehote podaním z 21. júla 2012 námietky proti exekúcii a súčasne predložil dôkazy o zániku vymáhaného dlhu.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti popisuje tento postup exekučného súdu:

„Okresný súd v Trenčíne ako príslušný exekučný súd o podaných námietkach v zákonnej 60-dňovej lehote v konaní 49 Er 1407/2012 nerozhodol (vec som pritom sprvoti urgoval i mailom).

Vzhľadom na nečinnosť súdu som podaním zo dňa 29. 05. 2013 predsedovi Okresného súdu v Trenčíne doručil sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. na prietahy v exekučnom konaní Er 1407/2012. Predseda súdu moju sťažnosť vybavil formalistický a arbitrárne s tým, že súd práve vyhotovuje rozhodnutie o námietkach.

Dňa 17. 06. 2013 mi bolo poštou doručené uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 49 Er 1407/2012 zo dňa 10. 06. 2013 o čiastočnom zastavení exekúcie, proti ktorému som z dôvodu viacerých väd podal odvolanie, najmä z dôvodu, že mojím námietkam nebolo v plnom rozsahu vyhovené. Predmetné rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a vo veci (t. j. o námietkach) opätovne rozhodne sudca. Okresný súd však vo veci doposiaľ nerozhodol.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyhovel jeho sťažnosti a vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. I. T... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd 49 Er 1407/2012 porušené bolo.

2. Okresnému súdu v Trenčíne prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1407/2012 konať bez zbytočných prietahov.

3. Ing. I. T. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000,-€ (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd v Trenčíne povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľovi I. T... do tridsať dní od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 331,15 EUR (slovom tristotridsaťjeden eur pätnásť centov) na účet advokáta JUDr. M. O...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1407/2012 v súvislosti s nerozhodnutím tohto súdu o námietkach sťažovateľa proti exekúcii v 60-dňovej lehote vyplývajúcej z § 50 ods. 2 druhej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Ústavný súd už v minulosti vyslovil, že úlohou okresného súdu, ktorý je v exekučnom konaní exekučným súdom, je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní (ako jediný oprávnený) rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania predložených mu exekútorom, pričom v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť. Pre úplnosť však treba dodať, že pokiaľ ide o odklad, resp. o zastavenie exekúcie, za splnenia podmienok ustanovených § 56 a § 57 Exekučného poriadku môže exekučný súd v niektorých prípadoch rozhodnúť aj bez návrhu (m. m. III. ÚS 68/2013).

Ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením č. k. 49 Er/1407/2012-53 z 10. júna 2013, zamietol (aj) námietky sťažovateľa proti exekúcii, ktorú podal 21. júla 2012. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 17. júna 2013. Hoci o podanom návrhu (o námietkach sťažovateľa) okresný súd rozhodol po uplynutí lehoty na rozhodnutie podľa § 50 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku, ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia mu sťažnosti, t. j. 18. septembra 2013, bolo o námietkach sťažovateľa proti exekúcii

právoplatne rozhodnuté, z čoho teda vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva v čase podania sťažnosti už nemohlo dochádzať.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013